

Осадько А.С.
аспірант кафедри земельного та аграрного права
Національний університет «Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого»

**Деякі питання визначення лізингу в сільському господарстві у
міжнародно-правових та законодавчих актах України**

У зарубіжних країнах використовують різні категорії для визначення лізингових відносин. Неодноразові спроби дати визначення лізингу робилися різними лізинговими асоціаціями, на конференціях, присвячених питанням лізингу, а також міжнародними організаціями. Наприклад в трактовці Європейської федерації національних асоціацій по лізинговому устаткуванню (Євроліз), визначення лізингу звучить так: «лізинг – це договір оренди заводу, промислових товарів, устаткування, нерухомості для використання їх у виробничих цілях орендаром, у той час як товари купуються орендодавцем, і він зберігає за собою право власності (на весь період лізингового договору)» [1. С. 111].

Але слід зазначити, що вперше на міжнародному рівні визначення поняття «лізинг» було закріплено в положеннях Конвенції УНІДРУА «Про міжнародний фінансовий лізинг». Відповідно до цієї Конвенції договір фінансового лізингу характеризується наступними ознаками: а) лізингоодержувач визначає обладнання та обирає постачальника не зважаючи передусім на досвід та думку лізингодавця; б) обладнання придбає лізингодавець у зв'язку з договором лізингу, який укладений або має бути укладеним між лізингодавцем і лізингоодержувачем; в) періодичні платежі, що підлягають виплаті за договором лізингу, розраховуються, зокрема, з урахуванням амортизації або суттєвої частини вартості обладнання [2. С. 110-119].

Слід зазначити, що на сьогодні офіційне визначення поняття лізингу

закріплено цивільним (ч.1 ст. 806 Цивільного кодексу України), господарським(ч.1 ст. 292 Господарського кодексу України) та податковим законодавством (п. 14.1.97 ст. 14 Податкового кодексу та у ч.1 ст.1 Закону України від 16 січня 2004 року «Про фінансовий лізинг»). Узагальнюючи всі ці положення, можна визначити спільні риси у визначенні поняття лізингу, це зокрема: а) на момент укладення договору лізингу лізингодавець не є власником предмета лізингу; б) згідно з умовами договору лізингодавець зобов'язується придбати предмет лізингу у встановленого продавця; в) вибір продавця предмета лізингу здійснюється за домовленістю між лізингодавцем та лізингоодержувачем; г) предмет лізингу передається у володіння та користування за плату визначену та на визначений строк. Однак, існують і певні розбіжності щодо наступних питань: встановлення розміру лізингових платежів; меж строку користування; щодо права та обов'язку у подальшому викупу лізингоодержувачем предмету лізингу.

Наведене свідчить, на сьогодні розвиток лізингу можна простежити в багатьох сферах господарювання. Вагоме значення лізинг має і для розвитку сільського господарства. Адже, лише вдосконалення лізингу в аграрному секторі економіки дозволить за досить короткий час модернізувати відповідно до світових стандартів вітчизняне сільське господарство.

Лізинг – один із найсуттєвіших шляхів матеріально-технічного забезпечення і є прискорювачем темпів виробництва сільськогосподарськими товаровиробниками аграрної продукції, засіб сприяння економічного розвитку аграрного виробництва. Сільське господарство не може розвиватися без лізингу як джерела кредитування капіталовкладень. Оскільки сільське господарство має специфічні риси, властиві тільки даній галузі виробництва (сезонність, уповільнений обіг капіталу, розрив у часі між витратами виробництва та надходженням фінансових ресурсів), і ці особливості відрізняються об'єктивним характером, сільське господарство потребує значно більшої підтримки з боку держави, одним з провідних видів якого є лізинг на пільгових умовах. Основні засади розвитку лізингових відносин в Агропромисловому

комплексі як виду державної підтримки сільськогосподарських виробників повинні перш за все визначатися в уніфікованих актах аграрного законодавства України. Вищевикладене свідчить про необхідність закріплення на рівні закону України поняття «аграрний лізинг», який увібрав би у себе найбільш важливі та необхідні риси, враховуючи специфічність даної галузі господарювання. Це сприятиме більш ефективному його застосуванню, створенню сприятливого середовища щодо впровадження і розвитку лізингу в аграрному секторі України.

Список використаних джерел

1. Белов А. П. Лізинг в мировой економіке [Текст] А. П. Белов // Мировая економіка. – 1998. – № 12. – с.111.
2. Різник В. С. Поняття лізингу згідно з положеннями законодавства України, міжнародно-правових уніфікацій та зарубіжного законодавства [Текст] / В. С. Різник // Бюлетень Міністерства юстиції України. - 2005. - № 11. - С. 110-119.
3. Ментух Н. Ф. Лізинг в окремих сферах господарювання [Текст] / Н. Ф. Ментух // Адвокат. - 2012. - № 9. - С. 29-32